

1. Sfaturi de la Marea Preoteasă

De la o vreme, vulpoiul Socott năpârlea încontinuu.

Năpârlirea e o treabă cât se poate de naturală, cu toții ne schimbăm periodic părul, pielea, solzii, penele și ce mai avem fiecare, dar când îți cade blana de pe tine fără încetare, ceva probabil că nu e în regulă.

Vulpoiul se simțea trist (și, de asemenea, flămând, dar nu se gândea că ar putea fi vreo legătură) și, auzind că există nu departe de el cineva pe nume Marea Preoteasă Motăcilă, care te ajută când ești abătut, făcu un efort și merse în vizită la codobatură. Spun că a făcut un efort pentru că, după cum știți, vulpoiul își rodea unghiile din carne și-i era foarte greu să se apuce de scoarța copacilor și să-i escaladeze, dar cu chiu, cu vai, reuși să ajungă totuși la cuibul preotesei, unde aceasta îl aștepta pe tronul ei.

Codobatura se uită dezgustată la el și apoi îi dădu imediat o soluție cât se poate de profană pentru problema lui: ulei de ricin!

Într-adevăr, uleiul de ricin e bun pentru întreținerea părului, așadar vulpoiul n-avea decât să se ungă periodic pe blană (dar nu prea mult, pentru că în cantități mari e toxic!), să-l lase să acționeze câteva ore și apoi să se spele cu apă din belșug.

Socott a fost dezamăgit de soluția preotesei. Se aștepta să stea mai mult de vorbă cu el, să încerce să-i descopere problemele

profunde, vechi, nerezolvate de secole, apoi să-i dea sfaturi pentru viața aceasta și cea de dincolo, așa cum făcuse cu corbul Melodiu.

„Dar poate uleiul de ricin chiar face minuni, cine știe?” se gândi Socott și apoi îi oferî preotesei darurile pe care le pregătise pentru ea, și anume câteva râme uscate.

Se întoarse apoi la locuința lui improvizată de lângă fermă: un hamac agățat de doi corcoduși deșirați. Nu prea avea intimitate acasă la el, putea oricând să treacă cineva pe lângă sau pe sub sau pe deasupra casei, însă animalele sunt obișnuite să facă totul în văzul lumii, inclusiv să-și facă toaleta.

Așadar, vulpoiul începu să se dea cu ulei de ricin în fiecare zi. O întrebasese pe codobatură când anume să-și aplice tratamentul, iar aceasta îi răspunsese scurt: „ori de câte ori simți nevoia”.

El simțea în permanență nevoia.

— Păi, și atunci? Dă-te zilnic, îl sfătuisese amicul său, bărzoitul Zdrell.

Chiar așa. Ce putea să se întâmple dacă se dădea zilnic?

În fiecare dimineață, vulpoiul se ungea cu ulei, apoi se uita la umbra corcodușilor și, când umbra începea să se lungească, semn că trecuse de amiază, lua găleata cu apă, pe care el singur o aducea de la râu, se spăla bine-bine și apoi arunca apa mai încolo, pe câmp.

Într-o bună zi, când ajunsese cu uleiul în vârful cozii și avea blana lipită de corp în așa fel încât arăta foarte transpirat și vulnerabil, a simțit un mic cutremur sub picioare.

— Aaaaah, oribil! zise cârțița Șobo. Deci tu. De ce nu mă mir?

Socott se uită de jur împrejur, dar nu mai era nimeni, așa că cel mai probabil lui i se adresase cârțița.

— Ulei de ricin? Serios? întrebă ea. Tu știi ce-nseamnă asta?

— Ăăă, blană mai sănătoasă? Vrei să încerci? spuse vulpoiul.

Cârțița se dădu câțiva pași mai în spate.

— Pe lângă faptul că miroase atât de urât, că mă ia cu leșin, uleiul ăsta face foarte rău pământului: omoară tot! Și râme și tot. Nu se mai găsește nimic de mâncare pe aici de când ai început tu să-ți întreții blana. Și doar ce-mi făcusem și eu o casă aici și acum nu mai pot locui în ea.

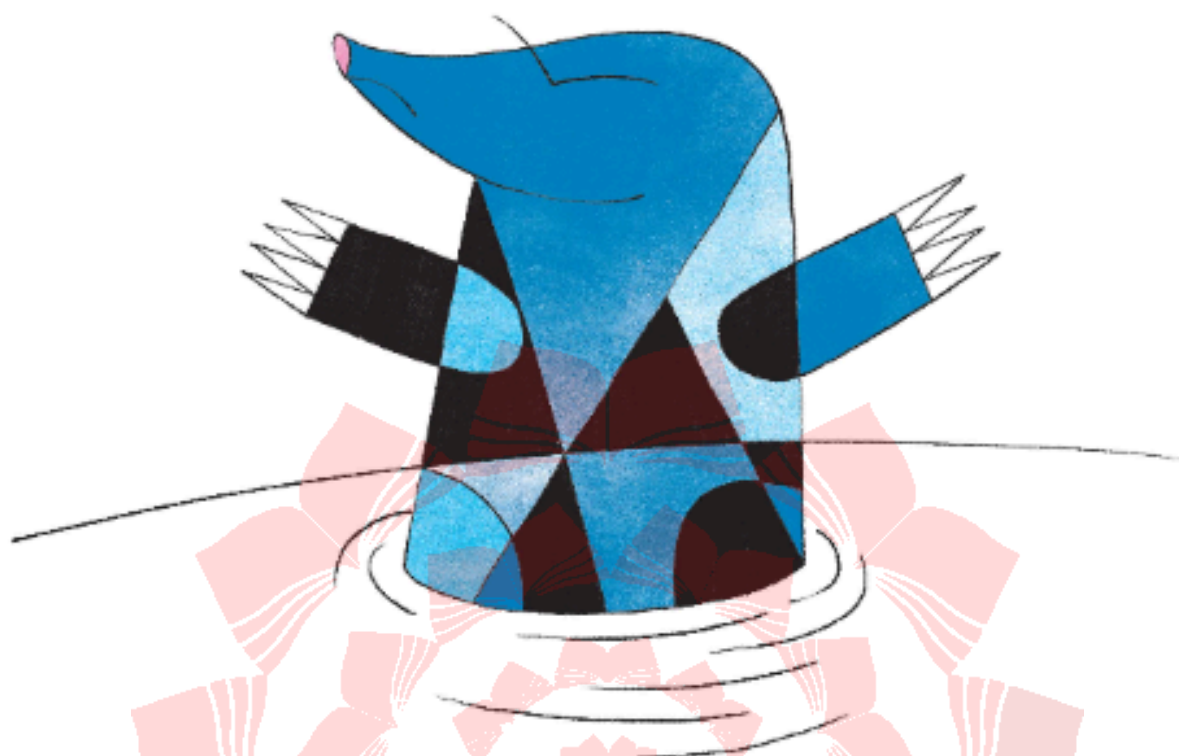
— Casă? Ce vorbești? Tu n-ai casă! făcu Socott.

— Ei, cum să nu! Mi-am săpat eu singură. Am avut și o schiță cu galeriile și ieșirile și tot. Și acum, din cauză c-ai stricat tu pământul, nu se mai poate sta acolo timp de zece ani cârțițești.

— Păi eu...

— Tu n-ai observat că nu mai sunt râme? Că parcă mâncai râme!

— Da, dar eu sunt obișnuit să nu găsesc mâncare, nu mi-am dat seama că...

— Uite că-ți spun eu. Că mi-ai distrus casa. Munca mea!

— Dar de ce nu ți-ai făcut și tu casa mai încolo? Ce ți-a venit s-o construiești aici?

— Fiindcă... zise cârțița și începu să-i tremure barba. Fiindcă am vrut să fiu aproape de voi!

Socott lăsă capul în jos și-și atinse cu botul blana uleoasă de pe piept.

— Nu miroase așa urât, zise el necăjit. De unde era să știu?

— Poate pentru nasul tău nu miroase urât, dar pentru nasul meu e oribil. Fiecare nas miroase în felul lui. Trebuie să știi cum funcționează nasurile tuturor când locuiești împreună!

— Nu știam că locuim împreună...

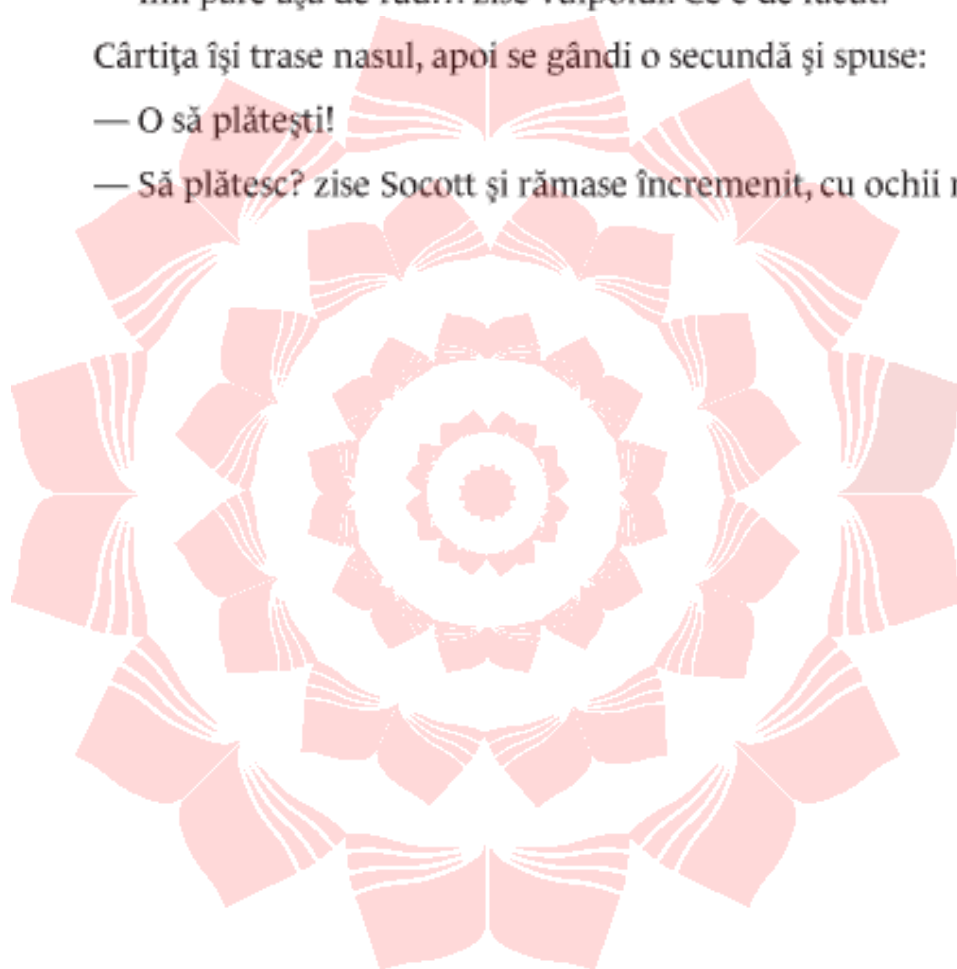
— Mi-ai distrus viața! făcu Șobo și începu să plângă de-a dreptul.

— Îmi pare așa de rău... zise vulpoiul. Ce e de făcut?

Cârțița își trase nasul, apoi se gândi o secundă și spuse:

— O să plătești!

— Să plătesc? zise Socott și rămase încrămenit, cu ochii mari.

2. Afacerile lui Rostogol

Rostogol făcuse o pasiune enormă pentru sperietori. Cum era el artist și în același timp antreprenor, din orice demers creativ porcușorul încerca să tragă și foloase materiale. Se apucase să conceapă mici sperietori din paie, resturi textile și ce mai găsea, și le vindea ba cu șnur de mărtișor la gât, ba cu căciulițe de Moș Crăciun, ba pur și simplu așa cum erau.

Sinceri să fim, din păcate nu vindea chiar atât de multe, așa că majoritatea creațiilor sale atârnavă de câte un șnur pe pereții căsuței lui de la fermă.

Îi veni ideea să deschidă un magazin de cadouri în formă de sperietoare chiar la el acasă și pentru inaugurarea magazinului se apucă să conceapă o sperietoare enormă, în formă de purcel, pe care s-o înfigă pe drumeagul ce despărțea ferma de câmp. Pentru ceremonia de deschidere, îl rugă pe bursucul Ulric să vină să taie panglica și apoi să stropească sperietoarea cu parfum de trandafiri.

— De ce eu? întrebă bursucul, care tocmai fusese solicitat și de Șobo să vină la hamacul lui Socott, să medieze o neînțelegere legată de un tratament cosmetic.

În ultima vreme, toată lumea îi cerea sfatul. Trăgeau de el în toate părțile și, oricât de flatat s-ar fi simțit și oricât de mult i-ar fi

plăcut să se facă util, avea uneori senzația că nu mai poate. Și că lumea e plină de creaturi cu probleme ciudate.

— Pentru că dumneavoastră sunteți... inteligent, zise Rostogol. Și respectat. Orice ați face, lumea vă admiră!

— Ce legătură are sperietoarea cu parfumul de trandafiri?

— Păi trebuie dată cu ceva, nu? răspunse purcelul.

— Uite, în primul rând că nu sunt atât de inteligent și, în al doilea rând, oricum nu pare genul de chestie pentru care ai avea nevoie de cine știe ce inteligență.

— Și sunteți și matur! zise Rostogol, aproape înecându-se în lacrimi.

Ei, și când le tremura barba, bursucul era încolțit și nu mai avea ce face, trebuia să-i ajute. Cu toate că începuse la un moment dat să se întrebe dacă nu cumva sunt doar stratageme de șantaj emoțional.

— Când mă fac mare, vreau să fiu ca dumneavoastră! mai zise purcelul.

— Bine, hai că vin, cedă în cele din urmă bursucul. E ținută obligatorie? întreabă el.

— Clar! zise Rostogol, dintr-odată însuflețit.

